

[Estrup]

imod – om at komme med forslag til, hvordan vi kan gøre det bedre på dette område. Jeg er enig i, at det kunne være fornuftigt at sætte sig sammen, men ministeren har jo allerede en del af det nødvendige materiale. Jeg har selv modtaget det bidrag, som Københavns universitet har sendt her i begyndelsen af april måned, og det rummer en række af de væsentlige og nødvendige ændringer, som skal til for, at budgetmodellen kan komme til at fungere, for at vi kan få en længere planlægningshorisont, for at vi kan få et samarbejde i gang – og det er meget væsentligt for mig at betone – mellem DVU og institutionerne og ikke det, som man af og til har lidt en fornemmelse af, nemlig et modsætningsforhold.

Jeg bidrager meget gerne – og nogle af de ting, jeg nævnte allerede i min indledende tale, er overskrifter i den forbindelse – men jeg vil også gerne bidrage mere i detaljer, men jeg synes først og fremmest, at ministeren skal inddrage institutionerne; det er dér, den nødvendige viden er, og det tror jeg han kan få glæde af.

I relation til budgetmodellen er problemet måske i øjeblikket, at så få af de besparelser, som udmøntes, faktisk er knyttet til budgetmodellen. Når man på Københavns universitet kan pege på, at kun 20 pct. af besparelserne stammer fra budgetmodellen, er det klart, at de resterende 80 pct. skaber problemer og manglende logik i systemet.

Jeg vil til slut sige, at det, som bør være konklusionen på denne debat, og som i hvert fald har været hensigten fra vores side med denne dagsorden, er, at vi nu får startet en ny procedure, som sikrer, at vi på lang sigt får en tilfredsstillende planlægning af de videregående uddannelser med sikkerhed for, at forskningen sker på et fagligt tilfredsstillende grundlag.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Estrup mente, at spørgsmålet om dagsordenen var et spørgsmål om, hvem der skulle stemme for og imod hvad. Jeg tror, problemet er et andet. Når man lyttede til ministerens tale og til, hvad regeringspartierne ordførere fremhævede af ministerens tale i deres indlæg, får man – undskyld mig – en mistanke om, at dagsordenen måske er skre-

vet lidt med ført pen, uden at jeg skal gisne om, hvem pennenføreren har været.

Min største anke mod hr. Estrups dagsorden er, at institutionerne ikke er inde i billedet. Det er de i det dagsordensforslag, vi har fremsat, og det burde de også have været i den dagsorden, som den tidligere prorektor for Københavns universitet har foreslået. Vi synes, det er en meget væsentlig anke. Og når hr. Estrup om vores dagsorden siger, at han beklager, at den er for svag i forbindelse med væsentlige indgreb mod forskningsinstitutioner, så kommer den faglige vurdering jo ind dér. Ministeren har – jeg må nok sige ikke overraskende – i dag bekræftet, at han vil overholde styrelsesloven, og i henhold til styrelsesloven skal nedlæggelse af institutter og den slags forelægges for planlægningsrådet og andre rådgivende organer, så den side af det er med inde i billedet.

Så anker hr. Estrup også over, at vi har brugt ordet »enighed« i vores dagsorden. Det har vi, fordi vi tror, der kan blive enighed om ganske meget, men skulle det forholde sig sådan, at der ikke kan blive det, mener vi faktisk, at institutionerne har krav på mere tid end den korte, ministeren havde tilmålt dem i sin procedure. Vi mener faktisk, at hvis der er væsentlige uenigheder, så bør dette ikke kunne tromles hen over hovedet på institutionerne med virkning for budgettet for 1986; så må der mere tid til, så institutionerne kan gøre deres synspunkter gældende.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Nu er det anden gang, fru Dorte Bennedsen i dag kommer med insinuationer, og det synes jeg ikke klæder hende. Jeg synes, vi skulle holde os til det, vi ved, og ikke til det, vi tænker os til, hvad enten det gælder besparelser, som ligger fem år tilbage i tiden, eller det gælder, hvem der skriver hvad.

Jeg synes, vi skal holde os til det, som er sagen her og nu, og det er, at i fru Dorte Bennedsens dagsorden er der nogle væsentlige indgreb over for institutter – det behøver ikke at være institutnedlæggelser – hvor man siger: o.k., det lader vi slippe igennem, for der er en eller anden magisk frist, der hedder 27. februar. Det er jo det, der står i dagsordenen, ellers har dens tekst ingen mening.